

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն Ք

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

Թ Ա Խ Շ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Ըստ բազում ցաւոց սրտի իմոյ մխիթա-
րութիւն քո ուրախ առնէր զանձն իմ .

Ս Ղ Մ .

Կարդալ առ քեզ , տէր , գետնամած հաւատով ,
Զքեզ զօրավիզն ինձ աղերսել լի յուսով ,
Վըշտաց սըրտիս ուսուցանեն անձկութիւնք ,
Եւ շնորհաբեր քո խոստմունք :
Ցաւոց ի ցաւս իբր ըզտերեւ աշնանի ,
Թըռչնիկ հողմոց ի դռոյթ՝ իմ սիրտ տատանի .
Է՛ր աղետից յիս թափին ցոլք ողեսպառ ,
Եւ ոչ քո ցօղք մըխիթար :
Բայց էին , տէր , էին դիւրիչ քո սփոփանս . . .
Ողորմութեամբ յոյժ քան զաշխարհս հընանաս .
Եւ ձեռք ըզդառն որ զայս ինձ տան արդ բաժակ՝
Երբեմն ետուն զանուշակ :
Ո՛հ , այս քանի՛ ճըմլեն ըզսիրտ իմ խորհուրդ .
Անցեալն՝ այնպէս լոյս , եւ ներկայն՝ այսքան մութ .
Բայց հանդարտեմ , տեսեալ զի յաջ եւ յահեակ
Դու մինդ ես տէր մատուրակ :
Զի ոչ թէ մի լոկ դու շնորհաց ես աստուած ,
Զերդ հեթանոս կարծէ . չիք ձրիցդ ըսպառուած .
Եւ թէ աւուրս տացես լըցեալս յարտասուս՝
Դիտես զերկնի նոր աւուրս :
Վասն այն շընորհս մատուցանեմ քեզ , ո՛վ տէր ,
Գուցէ բազուկ դողդոջ ի ցաւ կարեմէր
Քաջ եւս ըզքեզ աղերսիցէ . մինչ սըրտին
Ի կշիռ՝ եւ ցաւք յաւելցին :
Բայց կալ դու զայն սիրտ նըւաղեալ ցեղր անկման .
Եւ բամբասեն թէ զն՝ արտասուք լըքութեան ,
Հայեաց դեռ զոր հայցէր դա չափ դիւրազգաց ,
Ու՛րջափ նըհանջ տայ ալեաց :
Զայդ թէ չգիտէ մահկանացուն՝ դժւ գիտես .
Զի որ ըզսիրտս եւ զվիշտս ետուր դու նոյն ես .
Զի՛ այն անձուկ , եւ սա դարի՛ւ զայ զեղուն . . .
Կամ զլուր փոխեա , կամ ըզհուն :

Յաշխարհի չիք պատասխանի սրբոտիս ձայն .

Լի են սիրտք , չիք ինձ ի նոսա խորշ ունայն ,
Յոր զանձկութեանցս հեղեալ լալեօք իմ ըզվանգս՝

Սփոփիչ լրայց արձագանգս :

Զոր ոչ նոքա՝ զողոյս լրսես շըշունջ , տէր ,

Եւ յոր իսկ ոչ ժըտիմս ի բան բերել դեռ .

Զանձիր գերկար , գրեկումն , լաւաց իղձ գաւուրց ,

Եւ գոլ յալեացս անձնագուրծ :

Մինչ իմ գողայ կուր ի հողմոց ուի նըսեմ ,

Զի՛ դձայն ցաւոցս իսկ ըզխրախոյսդ՝ ոչ լըսեմ .

Խաւար է ինձ , չիցէ՛ քեզ , ակըն լուսոյ ,

Ինձ ճառագայթ մի յուսոյ :

Արփուդ թէ ոչ մըթարք աչաց հանդարտին՝

Ո՛հ , գէթ զափամբ ցոլացո շող մի դեղին ,

Որ պարուրեալ զաստեաց տըխուր ասպարէզ ,

Այլս յայտնիցէ ինձ եզերս :

Այլ ինձ եզերս քան զոր ինչ ցաւք պարագրեն ,

Այլ քան զամայս անոք , քան զծով դառն ընդդէմ .

Անհունք կըրկին յորոց ողին անցաւոր

Խամրի եւ կամ անկցի խոր :

Ո՛հ զըթասցին եթէ սըրտնուս , տէր իմ տէր ,

Թէ գոչիցէ սիրտ քեզ միայն զըթասէր .

Սիրտ՝ որ զամայսդ որ առ ի քէն բաժանեն՝

Ի գունճ անկեալ անցանէն :

Ներեալ . — գութ փառս տայ քեզ , եւ զմեզ՝ յայտնէ խունս .

Մահացու մեք , դուն ինչ վիշտք շատք ի մահունս .

Ի կրել ետուր ըզսիրտ . նա խոյս տըւեալ յահ ,

Հանգիստ յետին ըղձայ մահ :

Այսպէս է սիրտ . — որ մինչ ընկճեալ արդ գողայ ,

Մինչ զօդ համայն ծանր է նըմին աստ շըղթայ ,

Ճակատ հազիւ մինչ ամբառնայ քեզ յերկինս

Յաւովք նըկուն ականարկիս .

Մինչ ի համայն ըղթախծութեան դիտեմ մառն ,

Աշխարհ ասէ աղու , եւ ես գոչեմ դա՛ռն .

Մինչ սէր՝ վըշտաց սփոփանք անոյշ եւ տրիտուր՝

Ինձ արտասուաց է աղբիւր . . .

Ո՛չ ներիցես զի գողգողուն այս սիրտ , տէր ,

Այս՝ ում գիտես հողմն եւ թեթեւ տայ աւեր ,

Այս՝ որում դու եւեթ մընաս լոյս եւ յոյս . . .

Ի յափտեանց գոչէ կոյս :

